

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΡΟΜΑΝΤΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

SARAH J.
MAAS

ΓΥΑΛΙΝΟΣ

ΘΡΟΝΟΣ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Γυάλινος θρόνος**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Throne of Glass
Από τις Εκδόσεις Bloomsbury, Λονδίνο 2012
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Sarah J. Maas
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Έλλη Συλογίδου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Γιαννούσης
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Jim Tierney
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Γεωργία-Στέλλα Γυφτοπούλου

© Sarah J. Maas, 2012

This translation of Throne of Glass is published by arrangement with Bloomsbury Publishing Inc. All rights reserved.

© Χάρτη: Kelly de Groot 2012

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2024

Πρώτη έκδοση: Ιανουάριος 2024

ISBN 978-618-01-5335-4

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 | Publishers since 1979

Έδρα: Head Office:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση | 121, Tatoiu Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο: Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα | 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 | Tel.: 2102804800

info@psychogios.gr
psychogios.gr

SARAH J.
MAAS

ΓΥΑΛΙΝΟΣ
ΘΡΟΝΟΣ

Μετάφραση: Έλλη Συλογίδου

Σε όλους τους αναγνώστες μου από τη FictionPress –
γιατί με συνοδεύατε από την αρχή και θα μείνετε για καιρό
μετά το τέλος.
Σας ευχαριστώ για όλα...

ΙΡΙΑΓΙΑ

Β

Παγωμένες Ερημιές

Αμαρόθ

Τα Ερείπια της Μόρλα

Ζούγκλα της Μόρλα

Οι Δυτικές Ερημιές

ΜΠΡΑΪΑΡΚΛΙΦ

Το Βασίλειο των Μαγισσών

Ο Έρημος Τόπος

Οι Τραγουδιστές Αμμόλοφοι

Η Χόκκινι Έρημος

ΓΙΟΥΡΠΙΑ

Ζούγκλα Μπογκνάνο

Κόλπος του Όρο

Οασι του Μπάρι

Σωπηλοί Ασασίνοι

Λόθ

Οι Μαύροι Αμμόλοφοι

Η Πάλα

ΖΑΝΤΡΙΑ

Ηφαιστειακές Φοές

Οι Μαύροι Αμμόλοφοι του Ροθ

Βόρεια
Θάλασσα

Μέγας Ωκεανός

Προς Ιουέντην

ΠΡΟΣ ΤΗ
ΝΟΤΙΑ ΗΠΕΙΡΟ

Η Στενή Θάλασσα

Επειτα από ένα χρόνο σκλαβιάς στα Αλατωρυχεία της Εντόουβιερ, η Σελέινα Σαρντόθιεν ήταν συνηθισμένη να οδηγείται παντού αλυσοδεμένη υπό την απειλή ξίφους. Οι περισσότεροι από τους χιλιάδες σκλάβους στην Εντόουβιερ την ίδια αντιμετώπιση είχαν, αν και τη Σελέινα τη συνόδευε πάντα μισή επιπλέον ντουζίνα φρουρών, από και προς τα ορυχεία. Ήταν αναμενόμενο αυτό, μιας κι είχαν να κάνουν με την πλέον διαβόητη ασασίνο της Άνταρλιν. Αυτό που δεν περίμενε κανονικά η Σελέινα, όμως, ήταν η παρουσία ενός κουκουλοφόρου μαυροντυμένου άντρα στο πλευρό της, όπως συνέβαινε αυτή τη στιγμή.

Ο άντρας τη βαστούσε γερά από το μπράτσο, καθώς την οδηγούσε στους χώρους του λαμπερού κτιρίου όπου στεγάζονταν οι περισσότεροι αξιωματούχοι και επόπτες της Εντόουβιερ. Προχωρούσαν με γοργό βήμα σε διαδρόμους, ανεβοκατέβαιναν σκάλες και άλλαζαν τόσο συχνά κατεύθυνση, ώστε τελικά η Σελέινα να μην έχει την παραμικρή πιθανότητα να βρει μόνη της την έξοδο.

Τουλάχιστον αυτή ήταν η πρόθεση του συνοδού της, καθώς εκείνης δεν της είχε διαφύγει το γεγονός ότι είχαν ανεβοκατέβει την ίδια σκάλα μέσα σε διάστημα λίγων λεπτών. Ούτε παρέβλεψε πως άλλαζαν κατεύθυνση όπως διέσχιζαν τα διάφορα επίπεδα, παρότι το κτίριο είχε μια τυπική διάταξη, αποτελούμενο, όπως ήταν, από διαδρόμους και κλιμακοστάσια. Λες και υπήρχε περίπτωση να χάσει τον

προσανατολισμό της τόσο εύκολα. Αν δεν ήταν φανερό ότι ο κουκουλοφόρος προσπαθούσε σκληρά, η Σελείνα μπορεί να αισθανόταν και προσβεβλημένη.

Βρέθηκαν σε έναν ιδιαίτερα μακρύ διάδρομο, όπου επικρατούσε ησυχία, με μόνη εξαίρεση τον ήχο των βημάτων τους. Παρότι ο άντρας που την έσφιγγε από το μπράτσο ήταν ψηλός και γεροδεμένος, η Σελείνα δεν μπορούσε να διακρίνει το παραμικρό από τα χαρακτηριστικά του προσώπου του έτσι όπως το σκέπαζε η κουκούλα. Άλλη μία τακτική που στόχο είχε να την μπερδέψει και να την τρομάξει. Πιθανότατα και τα μαύρα ρούχα μέρος του ίδιου σχεδίου ήταν. Το κεφάλι του στράφηκε ελαφρά προς το μέρος της και η Σελείνα τού χαμογέλασε πλατιά. Εκείνος κοίταξε πάλι ευθεία μπροστά, σφίγγοντας τη σιδερένια λαβή του.

Ήταν κολακευτικό, σκέφτηκε η Σελείνα, παρότι δεν ήξερε ούτε τι συνέβαινε ούτε για ποιο λόγο ο κουκουλοφόρος την περιέμενε με το που βγήκε από τη στοά του ορυχείου. Έχοντας περάσει μια ολόκληρη μέρα αποσπώντας με κόπο ορυκτό αλάτι από τα σωθικά του βουνού, έτσι όπως τον είδε να στέκεται εκεί, μαζί με έξι φρουρούς, η διάθεσή της δε βελτιώθηκε στο ελάχιστο.

Όμως τ' αυτιά της τεντώθηκαν όταν ο κουκουλοφόρος συστήθηκε στον επόπτη της ως Κέολ Γουέστφολ, λοχαγός της Βασιλικής Φρουράς, και ξαφνικά ο ουρανός ξεπρόβαλε, με τα βουνά να ορθώνονται αγέρωχα, ενώ ακόμα και το έδαφος έμοιαζε να φουσκώνει και να ανεβαίνει προς τα γόνατά της. Είχε καιρό να γευτεί τον φόβο, δεν είχε επιτρέψει στον εαυτό της να τον γευτεί. Όταν ξυπνούσε κάθε πρωί, επαναλάμβανε τις ίδιες λέξεις: *Δεν πρόκειται να φοβηθώ*. Επί έναν χρόνο εκείνες οι λέξεις ήταν η διαφορά ανάμεσα στο να σπάσει και στο να λυγίσει την είχαν εμποδίσει να γίνει κομμάτια στα σκοτάδια των ορυχείων. Όχι πως υπήρχε η παραμικρή περίπτωση να ομολογήσει κάτι τέτοιο στον λοχαγό.

Η Σελείνα παρατήρησε το γαντοφορεμένο χέρι που έκλινε γύρω από το μπράτσο της. Το σκούρο δέρμα είχε σχεδόν τον ίδιο τόνο με τη βρομιά πάνω στην επιδερμίδα της.

Έστρωσε το σκισμένο και λερό πουκάμισό της με το ελεύθερο

χέρι της και συγκράτησε τον αναστεναγμό της. Καθώς έμπαινε στα ορυσχεία πριν από την ανατολή και αποχωρούσε μετά το σούρουπο, σπάνια αντίκριζε, έστω και φευγαλέα, τον ήλιο. Ήταν τρομακτικά ωχρή κάτω από τη λέρα. Ήταν αλήθεια πως άλλοτε θεωρούνταν γοητευτική, ακόμη και όμορφη, όμως, εντάξει, αυτό δεν είχε καμία σημασία πλέον, έτσι δεν είναι;

Συνέχισαν σε έναν άλλο διάδρομο και η Σελέινα βάλθηκε να παρατηρεί το περίτεχνα φτιαγμένο ξίφος του αγνώστου. Η γυαλιστερή κατάληξη της λαβής είχε τη μορφή αετού σε πτήση. Μόλις αντιλήφθηκε το επίμονο βλέμμα της, το γαντοφορεμένο χέρι του χαμήλωσε και ακούμπησε πάνω στη χρυσή κεφαλή. Άλλο ένα μειδίαμα έκανε την εμφάνισή του στις άκρες των χειλιών της.

«Μακριά από το Ρίφτχολντ βρέθηκες, λοχαγέ», σχολίασε, όπως ξερόβηξε για να καθαρίσει τον λαιμό της. «Ήρθες μαζί με τον στρατό που άκουσα να ποδοβολάει νωρίτερα;» Εστίασε το βλέμμα της στο σκοτάδι κάτω από την κουνούλα του, όμως δε διέκρινε το παραμικρό. Πάλι ένωσε τα μάτια του πάνω στο πρόσωπό της, να την κρίνουν, να τη μετράνε, να τη δοκιμάζουν. Ανταπέδωσε το βλέμμα. Ο λοχαγός της Βασιλικής Φρουράς θα αποτελούσε ενδιαφέροντα αντίπαλο. Ίσως, μάλιστα, αρκετά ικανό ώστε να άξιζε η Σελέινα να καταβάλει κάποια προσπάθεια.

Τελικά, ο άντρας σήκωσε το δεξί χέρι του και οι πτυχές του μανδύα του έπεσαν, καλύπτοντας τη λεπίδα. Έτσι όπως μετατοπιζόταν το ρούχο του, η Σελέινα διέκρινε τον χρυσό δράκοντα που ήταν κεντημένος πάνω στο χιτώνιό του: η βασιλική σφραγίδα.

«Τι σε νοιάζουν οι στρατιές της Άνταρλιν;» της απάντησε. Τι όμορφα που ήταν να ακούει η Σελέινα μια φωνή σαν τη δική της... ψύχραιμη και ακριβή... ακόμη κι αν αυτή προερχόταν από ένα απαίσιο κτήνος.

«Τίποτα», απάντησε εκείνη σηκώνοντας τους ώμους.

Ο άλλος μούγκρισε σιγανά, ενοχλημένος.

Αχ, τι όμορφα που θα ήταν να έχυne το αίμα του πάνω στα μάρμαρα. Η Σελέινα είχε χάσει την ψυχραιμία της μία φορά στο παρελθόν – μόνο μία, όταν ο πρώτος επόπτης της διάλεξε λάθος μέρα να

τη ζορίζει υπερβολικά. Θυμόταν ακόμη την αίσθηση όπως κάρφω-
νε την αξίνα στα σωθικά του, την κολλώδη αίσθηση από το αίμα του
πάνω στα χέρια και στο πρόσωπό της. Θα μπορούσε να αφοπλίσει
στη στιγμή δύο από τους φρουρούς που τη συνόδευαν τώρα. Άραγε,
ο λοχαγός θα τα κατάφερε καλύτερα απ' ό,τι ο συγχωρεμένος ο επό-
πτης; Καθώς αναλογιζόταν τα πιθανά σενάρια, η Σελέινα τού χαμο-
γέλασε πάλι πλατιά.

«Μη με κοιτάς εμένα έτσι», την προειδοποίησε εκείνος και η πα-
λάμη του κινήθηκε ξανά προς το ξίφος του. Η Σελέινα αυτή τη φορά
έκρυψε το ειρωνικό χαμόγελό της. Πέρασαν από κάτι διαδοχικές
ξύλινες πόρτες, τις οποίες είχε ξαναδεί πριν από μερικά λεπτά. Αν
ήθελε να δραπετεύσει, το μόνο που είχε να κάνει ήταν να στρίψει
αριστερά στον επόμενο διάδρομο και να κατέβει από τις σκάλες
τρεις ορόφους. Αυτό που είχε καταφέρει όλη αυτή η προσπάθεια
αποπροσανατολισμού της ήταν να της επιτρέψει να εξοικειωθεί πλή-
ρως με το κτίριο. Ηλίθιοι...

«Πού είπαμε πως πηγαίνουμε;» ρώτησε όλο γλύκα, όπως απομά-
κρυνε από το πρόσωπό της μια τούφα από τα βρόμικα μαλλιά της.
Καθώς ο άλλος δεν απάντησε, η Σελέινα έσφιξε το σαγόνι της.

Η ηχώ στους διαδρόμους ήταν πολύ έντονη για να μπορέσει να
του επιτεθεί χωρίς να σηκωθεί στο πόδι ολόκληρο το κτίριο. Δεν εί-
χε δει πού είχε κρύψει το κλειδί για τα δεσμά της και οι έξι φρουροί
που τον ακολουθούσαν θα αποδεικνύονταν ενοχλητικοί. Και, βέ-
βαια, ήταν και οι χειροπέδες στη μέση.

Βρέθηκαν σε έναν διάδρομο όπου κρέμονταν κάτι σιδερένιοι πο-
λυέλαιοι. Έξω από τα παράθυρα που εκτεινόταν κατά μήκος του
τοίχου είχε απλωθεί η νύχτα: τα φανάρια φέγγιζαν τόσο δυνατά, που
άφηναν ελάχιστες σκιές για να κρυφτεί.

Από το προαύλιο η Σελέινα άκουγε τους άλλους σκλάβους να
σέρνουν τα βήματά τους προς το ξύλινο κτίριο όπου κατέλυαν τη νύ-
χτα. Τα βογκητά αγωνίας, ανάκατα με την κλαγγή των αλυσίδων,
σημάτιζαν μια παράταιρη χορωδία, θλιβερή όπως τα τραγούδια
που τους συνόδευαν όλη μέρα στη δουλειά. Σποραδικά, το κροτάλι-
σμα κάποιου μαστίγιου ερχόταν να προστεθεί στη βάνουση συμφω-

νία που είχε συνθέσει η Άνταρλιν για τους χειρότερους εγκληματίες, τους φτωχότερους πολίτες, τους νεότερους αιχμαλώτους της.

Παρότι ορισμένοι από τους καταδίκους ήταν άνθρωποι που είχαν κατηγορηθεί ότι επιχείρησαν να εξασκήσουν τη μαγεία –όχι πως μπορούσαν, δεδομένου ότι η μαγεία είχε εξαφανιστεί από το βασίλειο–, το τελευταίο διάστημα όλο και περισσότεροι επαναστάτες έφταναν στην Εντόουβιερ. Οι περισσότεροι ήταν από την Ίλγουεϊ, μία από τις τελευταίες χώρες που εξακολουθούσε να αντιστέκεται στην κυριαρχία της Άνταρλιν. Όμως, όταν η Σελείνα επιχειρούσε να αποσπάσει κάποια πληροφορία, οι περισσότεροι απλά την κοιτούσαν με κενό βλέμμα, ήδη τσακισμένοι. Η Σελείνα ανατρίχιαζε και μόνο στη σκέψη τι είχαν περάσει στα χέρια των δυνάμεων της Άνταρλιν. Ήταν μέρες που αναρωτιόταν αν θα ήταν προτιμότερο να είχαν χάσει τα κεφάλια τους πάνω στα κούτσουρα των εκτελέσεων. Και αν θα ήταν προτιμότερο για την ίδια να είχε πεθάνει εκείνη τη νύχτα που κατέληξε προδομένη και αιχμάλωτη.

Όμως είχε άλλα πράγματα να σκεφτεί, καθώς συνέχιζαν την πορεία τους. Άραγε, να την οδηγούσαν τελικά στην αγχόνη; Ένα απαίσιο συναίσθημα έσφιξε τα σωθικά της. Οπωσδήποτε ήταν αρκετά σημαντική, ώστε να αναλάβει την εκτέλεσή της ο ίδιος ο λοχαγός της Βασιλικής Φρουράς. Μα, σε αυτή την περίπτωση τι λόγο είχε να τη φέρει πρώτα μέσα στο κτίριο;

Τελικά, σταμάτησαν μπροστά σε μια δίφυλλη πόρτα, από κόκκινο και χρυσό γυαλί, τόσο χοντρό, που δεν μπορούσε να δει τι υπήρχε από πίσω. Ο λοχαγός Γουέστφολ ένευσε απότομα με το πιγούνι προς τους δυο φρουρούς που έστεκαν δίπλα στην πόρτα, κι εκείνοι για χαιρετισμό βρόντηξαν τις λόγχες τους στο πάτωμα.

Η λαβή του λοχαγού έσφιξε, σε σημείο που την πόνεσε. Τράβηξε κοφτά τη Σελείνα, για να τη φέρει κοντύτερα, όμως τα πόδια της έμοιαζαν καμωμένα από μολύβι και του έφερε κόντρα.

«Προτιμάς να μείνεις στα ορुχεία;» τη ρώτησε με μια υποψία ευθυμίας.

«Ίσως, αν μου είχε εξηγήσει κάποιος τι συμβαίνει εδώ πέρα, να μην αισθανόμουν την ανάγκη να αντισταθώ».

«Θα το μάθεις σύντομα». Οι παλάμες της ιδρώσαν. Ναι, επρόκειτο να πεθάνει. Είχε φτάσει η ώρα, επιτέλους.

Τα φύλλα της πόρτας άνοιξαν, αποκαλύπτοντας μια αίθουσα θρόνου. Ένας γυάλινος πολυέλαιος, σαν κλήμα αμπελιού, καταλάμβανε το μεγαλύτερο μέρος του ταβανιού, σκορπώντας σπόρους διαμαντένιας φωτιάς πάνω στα παράθυρα που εκτεινόταν κατά μήκος της απέναντι πλευράς της αίθουσας. Σε σύγκριση με τον ζόφο έξω από εκείνα τα παράθυρα, η πολυτέλεια εδώ μέσα ήταν δυνατό χαστούκι στο πρόσωπο. Μια υπενθύμιση πόσα κέρδη αποκομίζαν από τον ιδρώτα της.

«Προχώρα...» μούγκρισε ο λοχαγός της Βασιλικής Φρουράς και την έσπρωξε με την ελεύθερη παλάμη του, λύνοντας επιτέλους τη λαβή γύρω από το μπράτσο της. Η Σελέινα παραπάτησε και τα ροζιασμένα πέλματά της γλίστρησαν στο λείο πάτωμα, καθώς επιχειρούσε να ισορροπήσει. Κοίταξε προς τα πίσω και είδε άλλους έξι φρουρούς να κάνουν την εμφάνισή τους.

Δώδεκα φρουροί, συν τον λοχαγό. Το χρυσό βασιλικό έμβλημα απλωνόταν κεντητό πάνω στο στήθος των μαύρων στολών. Αυτοί ήταν μέλη της προσωπικής φρουράς της βασιλικής οικογένειας: αδίστακτοι, ταχύτατοι στρατιώτες, εκπαιδευμένοι από γεννησιμιού τους να προστατεύουν και να σκοτώνουν. Η Σελέινα ξεροκατάπιε.

Νιώθοντας μια λιγοθυμιά κι ένα βάρος ταυτόχρονα, στράφηκε προς την αίθουσα. Εστίασε το βλέμμα της πάνω σε έναν περλίτεχο θρόνο, καμωμένο από κοκκινόξυλο, όπου καθόταν ένας γοητευτικός νεαρός άντρας. Η καρδιά της σφίχτηκε, καθώς όλοι υποκλίνονταν.

Στεκόταν μπροστά στον διάδοχο της Άνταρλιν.

Υψηλότετε», είπε ο λοχαγός της Βασιλικής Φρουράς. Ίσιωσε την πλάτη από τη βαθιά υπόκλιση που είχε κάνει και κατέβασε την κουκούλα του, φανερώνοντας τα κοντοκουρεμένα καστανά μαλλιά του. Η κουκούλα οπωσδήποτε σκοπό είχε να κάνει τη Σελείνα να λουφάξει στη διάρκεια της μεταφοράς της. Λες και υπήρχε περίπτωση να πιάσει ένα τέτοιο τέχνασμα πάνω σ' εκείνη. Παρά τον εκνευρισμό της, πετάρισε τα βλέφαρα έτσι όπως αντίκριζε το πρόσωπο του πρίγκιπα. Ήταν πολύ νέος!

Ο λοχαγός Γουέσφορ δεν ήταν ιδιαίτερα γοητευτικός, όμως της ήταν αδύνατο να μη βρει την τραχύτητα του προσώπου του και τη διαύγεια των χρυσοκάστανων ματιών του αρκετά ενδιαφέρουσες. Έγειρε το κεφάλι της στο πλάι, έχοντας πλέον έντονη συναίσθηση της θλιβερής βρομιάς της.

«Αυτή είναι;» ρώτησε ο διάδοχος της Άνταρλιν και το κεφάλι της Σελείνα ίσιωσε μεμιάς, καθώς ο λοχαγός έγνεφε καταφατικά. Τα βλέμματα και των δυο τους καρφώθηκαν πάνω της, καθώς περίμεναν να τη δουν να υποκλίνεται. Εκείνη παρέμεινε όρθια, οπότε ο Κέολ μετατόπισε αμήχανα το βάρος από το ένα πόδι στο άλλο και ο πρίγκιπας έριξε μια λοξή ματιά στον λοχαγό του.

Σιγά μην του υποκλινόταν! Αφού την πήγαιναν για εκτέλεση, δεν υπήρχε καμία περίπτωση να περάσει τις τελευταίες στιγμές της ζωής της δηλώνοντας δουλικά την υποταγή της.

Βροντερά βήματα ήχησαν πίσω της· κάποιος τη βούτηξε από τον σβέροκο. Η Σελείνα πρόλαβε να διακρίνει μονάχα κάτι ροδοκόκκινα μάγουλα κι ένα ξανθωπό μουστάκι, προτού πέσει με δύναμη πάνω στο παγωμένο μαρμάρινο πάτωμα. Ο πόνος σάρωσε το πρόσωπό της, κατακερματίζοντας την όρασή της. Τα μπράτσα της πόνεσαν καθώς τα δεμένα χέρια της εμπόδισαν τις αρθρώσεις της να πάρουν φυσική θέση. Παρότι προσπάθησε να τα σταματήσει, δάκρυα πόνου ανάβλυσαν.

«Αυτός είναι ο πρέπων τρόπος να χαιρετάς τον μέλλοντα βασιλιά σου», είπε αγριεμένα στη Σελείνα ένας άντρας με κόκκινο πρόσωπο.

Η ασασίνος γύμνωσε τα δόντια της και μούγκρισε αγριεμένα, όπως έστριβε το κεφάλι για να κοιτάξει το κάθαρμα που την είχε γονατίσει. Ήταν μεγαλόσωμος, σχεδόν όσο ο επόπτης της, ντυμένος στα κόκκινα και τα πορτοκαλί, ασορτί με τα αραιωμένα μαλλιά του. Τα μάτια του, κατάμαυρα σαν τον οψιδιανό, λαμπύριζαν την ώρα που η λαβή του έσφιγγε γύρω από τον λαιμό της. Αν κατάφερε η Σελείνα να κουνήσει το δεξί μπράτσο της μόνο λίγα εκατοστά, θα μπορούσε να τον κάνει να χάσει την ισορροπία του και να αρπάξει το ξίφος του... Οι αλυσίδες μπήγονταν στο στομάχι της και μια αφρισμένη, κοχλαστή οργή έβαψε το πρόσωπό της άλικο.

Έπειτα από μια υπερβολικά παρατεταμένη παύση, ο διάδοχος μίλησε. «Δεν αντιλαμβάνομαι ποιος ο λόγος να υποχρεώσεις κάποιον να υποκλιθεί, εφόσον σκοπός της κίνησης είναι να δηλώσει πίστη και σεβασμό». Οι λέξεις του καλύπτονταν από ένα έξοχο επίχρισμα βαριεστημάρας.

Η Σελείνα δοκίμασε να στρέψει το ελεύθερο μάτι της στον πρίγκιπα, όμως το μόνο που μπόρεσε να δει ήταν δυο μαύρες δερμάτινες μπότες να στέκουν πάνω στο λευκό πάτωμα.

«Είναι προφανές ότι εσύ με σέβεσαι, δούκα Πέρινγκτον, όμως είναι μάλλον αχρείαστο να καταβάλεις τόση προσπάθεια ώστε να υποχρεώσεις τη Σελείνα Σαρντόθιεν να κάνει το ίδιο. Γνωρίζουμε, άλλωστε, πολύ καλά και οι δυο ότι ουδεμία αγάπη τρέφει για την οικογένειά μου. Επομένως, ίσως πρόθεσή σου ήταν να την ταπεινώσεις».

Έκανε μια παύση, και η Σελείνα θα έπαιρνε όρκο ότι το βλέμμα του εστίασε στο πρόσωπό της. «Όμως νομίζω πως έχει πάρει ήδη μια γενναία δόση από αυτό». Ο πρίγκιπας έκανε πάλι παύση κι ύστερα ρώτησε: «Δεν έχεις συνάντηση με τον θησαυροφύλακα της Εντόουβιε; Δε θα ήθελα να εμφανιστείς καθυστερημένος, ιδίως τη στιγμή που έκανες τόσο ταξίδι προκειμένου να τον συναντήσεις».

Αντιλαμβανόμενος ότι ο πρίγκιπας τον έδωχνε, ο βασανιστής της μούγκρισε και τράβηξε τα χέρια του. Η Σελείνα ξεκόλλησε το μάγουλό της από το μάρμαρο, αλλά παρέμεινε στο πάτωμα, μέχρι που εκείνος σηκώθηκε κι έφυγε. Αν κατάφερε να δραπετεύσει, ίσως να πήγαινε να εντοπίσει αυτόν τον δούκα Πέρινγκτον, ώστε να του ανταποδώσει το θερμό καλωσόρισμα.

Όπως σηκωνόταν, μόρφασε αντικρίζοντας το λερό αποτύπωμα που είχε αφήσει πίσω, στο κατά τα άλλα πεντακάθαρο πάτωμα, και ακούγοντας την κλαγγή των αλυσίδων της να αντηχεί στο βουβό δωμάτιο. Όμως είχε εκπαιδευτεί ως ασασίνος από την ηλικία των οκτώ ετών, από τη μέρα που ο βασιλιάς των Ασασίνων τη βρήκε μισοπεθαμένη στις όχθες ενός παγωμένου ποταμού και τη μετέφερε στο οχυρό του. Η Σελείνα αρνούσαν να ταπεινωθεί από οτιδήποτε και λιγότερο απ' όλα επειδή ήταν βρόμικη. Ανακτώντας την περηφάνια της, τίναξε τη μακριά πλεξούδα της πίσω από τον έναν ώμο και σήκωσε το κεφάλι. Το βλέμμα της εστίασε στα μάτια του πρίγκιπα.

Ο Ντόριαν Χάβιλγιαρντ της χαμογέλασε. Ήταν ένα χαμόγελο προσποιητό, έξεχνε γαλαζοαίματη γοητεία. Αραγμένος πάνω στον θρόνο, στήριζε το πιγούνι στο ένα του χέρι, ενώ το χρυσό διάδημά του λαμπύριζε στο απαλό φως. Πάνω στο μαύρο σακάκι του το κεντητό σύμβολο του βασιλικού δράκοντα κάλυπτε το σύνολο του θώρακα. Ο κόκκινος μανδύας του απλωνόταν με χάρη ολόγυρα στον θρόνο.

Κι όμως, υπήρχε κάτι στη ματιά του, σ' εκείνα τα εντυπωσιακά γαλανά μάτια –στο ίδιο χρώμα με τις θάλασσες των χωρών του Νότου– και στον τρόπο που σχημάτιζαν αντίθεση με τα κατάμαυρα μαλλιά του, που την έκανε να μαγικωθεί. Ήταν εντυπωσιακά γοητευτικός και δεν μπορεί να ήταν μεγαλύτερος από είκοσι χρονών.

Οι πρίγκιπες κανονικά δεν πρέπει να είναι γοητευτικοί! Είναι γλοιώδη, ηλίθια, αποκρουστικά πλάσματα! Αυτός εδώ... αυτός... Τι άδικο να είναι γαλαξοαίματος και ταυτόχρονα όμορφος...

Μετατόπισε το βάρος της από το ένα πόδι στο άλλο, έτσι όπως τον κοιτούσε συνοφρωμένη, παρατηρώντας τον με τη σειρά της.

«Αν δεν κάνω λάθος, σου ζήτησα να τη σουλουπώσεις», είπε ο πρίγκιπας απευθυνόμενος στον λοχαγό Γουέσφολ, ο οποίος έκανε ένα βήμα μπροστά. Η Σελείνα είχε ξεχάσει ότι υπήρχαν κι άλλοι άνθρωποι στην αίθουσα. Κοίταξε τα κουρέλια που φορούσε και τη λερή επιδερμίδα της, και της στάθηκε αδύνατο να συγκρατήσει ένα μυρμιγκιασμα ντροπής. Πώς κατάντησε έτσι, μια κοπέλα άλλοτε πανέμορφη!

Με μια πρώτη ματιά θα νόμιζε κανείς πως τα μάτια της ήταν γαλανά ή γκριζα, ενδεχομένως ακόμη και πράσινα, ανάλογα με το χρώμα των ρούχων της. Από κοντά, όμως, αυτές οι αντιμαχόμενες αποχρώσεις πλαισιώνονταν από ένα εντυπωσιακό χρυσαφένιο στεφάνι γύρω από τις κόρες της. Όμως ήταν τα χρυσαφένια μαλλιά της εκείνα που έκαναν τη μεγαλύτερη εντύπωση, μαλλιά που εξακολουθούσαν να διατηρούν κάποια ίχνη του μεγαλείου τους. Κοντολογίς, η Σελείνα Σαρντόθιεν ήταν ευλογημένη με μια σειρά από γοητευτικά χαρακτηριστικά, τα οποία αντιστάθμιζαν την πλειονότητα των ουδέτερων στοιχείων της· στο μεταξύ, από τα πρώτα χρόνια της εφηβείας είχε ανακαλύψει πως με τη βοήθεια των καλλυντικών αυτά τα αδιάφορα στοιχεία μπορούσαν με ευκολία να σταθούν επάξια δίπλα στα εντυπωσιακά χαρακτηριστικά της.

Όμως τώρα στεκόταν μπροστά στον Ντόριαν Χάβιλγιαρντ με όψη που θύμιζε χαμίνι. Το πρόσωπό της θερμάνθηκε, έτσι όπως μίλησε ο λοχαγός Γουέσφολ. «Δεν ήθελα να σας αφήσω να περιμένετε».

Ο διάδοχος έγενεψε αρνητικά όπως έκανε ο Κέολ να την πιάσει. «Μην μπεις ακόμη στον κόπο να την πλύνεις. Φαίνεται πως έχει προοπτικές». Ο πρίγκιπας ανακάθισε, εξακολουθώντας να εστιάζει την προσοχή του στη Σελείνα. «Δε νομίζω πως είχαμε τη χαρά να συστηθούμε στο παρελθόν. Όμως, όπως πιθανότατα γνωρίζεις, είμαι ο Ντόριαν Χάβιλγιαρντ, διάδοχος της Άνταρλιν και ενδεχομένως πλέον διάδοχος του μεγαλύτερου τμήματος της Ιρίλγια».

Η Σελείνα κατέπνιξε το θέριεμα και το πλάκωμα των πικρών συναισθημάτων που αφυπνίστηκαν στο άκουσμα εκείνου του ονόματος.

«Κι εσύ είσαι η Σελείνα Σαρντόθειν, η σπουδαιότερη ασασίνοσ της Άνταρλιν. Ενδεχομένως η σπουδαιότερη ασασίνοσ σε ολόκληρη την Ιρίλγια». Ο πρίγκιπας παρατήρησε το σφιγμένο σώμα της, προτού σηκώσει τα σκούρα περιποιημένα φρύδια του. «Κάπως μικρή μοιάζεις». Στήριξε τους αγκώνες πάνω στους μηρούς του. «Έχω ακούσει ορισμένες αρκούντως εντυπωσιακές ιστορίες για σένα. Πώς σου φαίνεται η Εντόουβιερ, έχοντας ζήσει με τόσες γλίδες στο Ρίφτχολντ;»

Αυτάρεσκο καθίκι...

«Δε θα μπορούσα να είμαι περισσότερο ευχαριστημένη», απάντησε με μελωμένη φωνή εκείνη, τη στιγμή που τα σπασμένα νύχια της μπήγονταν στις παλάμες της.

«Ύστερα από έναν χρόνο φαίνεται πως παραμένεις ζωντανή... κάπως. Αναρωτιέμαι πώς μπορεί να συμβαίνει αυτό, τη στιγμή που το μέσο προσδόκιμο ζωής σε αυτά τα ορυχεία είναι ένας μήνας».

«Μυστήριο πράγμα, τι να πω...» Πετάρισε τις βλεφαρίδες της και έστρωσε τις αλυσίδες της λες και ήταν γάντια.

Ο διάδοχος στράφηκε προς τον λοχαγό του. «Βγάζει γλώσσα, απ' ό,τι βλέπω, σωστά; Και δεν ακούγεται σαν να είναι καμιά λαϊκιά».

«Πάλι καλά!» πετάχτηκε η Σελείνα.

«Υψηλότατε», συμπλήρωσε αγριεμένα ο Κέολ Γουέστφολ κοιτάζοντάς τη.

«Τι πράγμα;»

«Θα προσφωνείς τον πρίγκιπα υψηλότατο».

Η Σελείνα τού χαμογέλασε ειρωνικά κι ύστερα έστρεψε την προσοχή της στον πρίγκιπα.

Ο Ντόριαν Χάβιλγιαρντ, προς μεγάλη της έκπληξη, γέλασε. «Το ξέρεις ότι πλέον είσαι σκλάβο, έτσι δεν είναι; Τίποτα δε σε δίδαξε η κάθειοξή σου;»

Αν δεν ήταν αλυσοδεμένα τα μπράτσα της, θα τα είχε σταυρώσει. «Δε βλέπω τι άλλο μπορεί να μάθει κάποιος σκάβοντας σε ένα ορυχείο πέρα από το πώς να χρησιμοποιεί μια αξίνα».

«Και δεν προσπάθησες να δραπετεύσεις;»

Ένα αργό, σκληρό χαμόγελο απλώθηκε στα χείλη της. «Μια φορά».

Τα φρύδια του πρίγκιπα ανασηκώθηκαν έτσι όπως στρεφόταν στον λοχαγό Γουέστφολ. «Δεν είχα ενημερωθεί σχετικά».

Η Σελέινα έριξε μια κλεφτή ματιά πίσω από τον ώμο της προς τον Κέολ, ο οποίος κοίταξε με απολογητικό ύφος τον πρίγκιπά του. «Ο γενικός επόπτης με ενημέρωσε σήμερα το απόγευμα ότι είχε υπάρξει ένα περιστατικό. Πριν από τρεις μήνες...»

«Τέσσερις μήνες», τον διόρθωσε εκείνη.

«Τέσσερις μήνες», είπε ο Κέολ, «μετά την άφιξή της, η Σαρντόθιεν επιχείρησε να δραπετεύσει».

Η Σελέινα περιέμενε να ακούσει και την υπόλοιπη ιστορία, όμως ήταν σαφές πως ο λοχαγός είχε ολοκληρώσει. «Αυτό δεν είναι καν το καλύτερο!»

«Υπάρχει κάποιο... καλύτερο σ' αυτή την υπόθεση;» ρώτησε ο διάδοχος, με ύφος που ισορροπούσε κάπου ανάμεσα στον μορφασμό και το χαμόγελο.

Ο Κέολ την αγριοκοίταξε, προτού πάρει τον λόγο. «Δεν υπάρχει καμιά ελπίδα να δραπετεύσει κάποιος από την Εντόουβιερ. Ο πατέρας σας φρόντισε ώστε κάθε φρουρός στην Εντόουβιερ να μπορεί να πετύχει σκίουρο από τα διακόσια βήματα. Όποια απόπειρα διαφυγής ισοδυναμεί με αυτοκτονία».

«Εσύ, όμως, είσαι ζωντανή», είπε ο πρίγκιπας απευθυνόμενος σ' εκείνη.

Το χαμόγελο της Σελέινα έσβησε γρήγορα, καθώς η επώδυνη ανάμνηση επέστρεφε. «Ναι».

«Τι συνέβη;» ρώτησε ο Ντόριαν.

Το βλέμμα της έγινε ψυχρό και σκληρό. «Μου την έδωσε».

«Αυτό είναι το μόνο που έχεις να πεις για να εξηγήσεις αυτό που έκανες;» ρώτησε επιτακτικά ο λοχαγός Γουέστφολ. «Σκότωσε τον επόπτη της και είκοσι τρεις φρουρούς προτού την πιάσουν. Είχε φτάσει σε απόσταση ενός δαχτύλου από τα τείχη, όταν την έριξαν αναίσθητη οι φρουροί».

«Και λοιπόν;» είπε ο Ντόριαν.

Η Σελείνα εκνευρίστηκε. «Λοιπόν; Έχεις ιδέα πόσο μακριά είναι τα τείχη από τα ορυχεία;» Ήταν προφανές από το βλέμμα του πως ο πρίγκιπας δε γνώριζε την απάντηση. Η Σελείνα έκλεισε τα μάτια της και αναστέναξε μελοδραματικά. «Από το πόστο μου, η απόσταση ήταν ογδόντα μέτρα. Έβαλα και το μέτρησαν».

«Και λοιπόν;» επανέλαβε ο Ντόριαν. «Λοχαγέ Γουέστφολ, τι απόσταση προλαβαίνουν να καλύψουν από τα ορυχεία οι σκλάβοι, όταν επιχειρούν να δραπετεύσουν;»

«Ένα μέτρο», μουρμούρισε εκείνος. «Οι φρουροί της Εντόουβιερ συνήθως έχουν πετύχει με τα βέλη τους τον δραπέτη προτού προλάβει να καλύψει ένα μέτρο».

Η σιωπή με την οποία υποδέχτηκε ο διάδοχος τη διευκρίνιση δεν ήταν το αποτέλεσμα στο οποίο στόχευε η Σελείνα. «Το ήξερες ότι ισοδυναμούσε με αυτοκτονία», σχολίασε, και κάθε ίχνος ευθυμίας είχε σβήσει από τη φωνή του.

Ίσως να μην ήταν καλή ιδέα να αναφερθεί η Σελείνα στο τείχος. «Ναι», απάντησε.

«Δε σε σκότωσαν, όμως».

«Ο πατέρας σου διέταξε να με κρατήσουν ζωντανή για όσο το δυνατόν μεγαλύτερο διάστημα... ώστε να υπομείνω τη δυστυχία που προσφέρει σε αφθονία η Εντόουβιερ». Ένα ρίγος, που δεν είχε καμία σχέση με τη θερμοκρασία στην αίθουσα, διέτρεξε το σώμα της. «Δεν ήταν σκοπός μου να δραπετεύσω». Ο οίκτος στο βλέμμα του την έκανε να θέλει να τον χτυπήσει.

«Κουβαλάς πολλές ουλές;» ρώτησε ο πρίγκιπας. Εκείνη σήκωσε τους ώμους και ο Ντόριαν χαμογέλασε, ελαφραίνοντας κάπως το κλίμα, καθώς σηκωνόταν από το βάθρο. «Κάνε μεταβολή για να δω την πλάτη σου». Η Σελείνα συνοφρυώθηκε, όμως υπάκουσε, καθώς εκείνος πλησίαζε και ο Κέολ ερχόταν να σταθεί πιο κοντά. «Δεν μπορώ να τις διακρίνω καθαρά, με όλη αυτή τη βρομά», είπε ο πρίγκιπας, όπως παρατηρούσε τα σημεία της επιδερμίδας που διακρίνονταν ανάμεσα από τα κουρέλια του πουνκαμίσου της. Η Σελείνα συνοφρυώθηκε και ο εκνευρισμός της μεγάλωσε ακόμα περισσότερο όταν τον άκουσε να σχολιάζει: «Μα τι μπόχα!»

«Όταν ένας άνθρωπος δεν έχει πρόσβαση σε μπάνιο και αρώματα, φαντάζομαι πως δεν είναι εύκολο να μυρίζει τόσο όμορφα όσο εσύ... υψηλότερα».

Ο διάδοχος πλατάγισε τη γλώσσα του και με αργό βήμα έκανε έναν κύκλο γύρω της. Ο Κέολ και όλοι οι φρουροί τούς παρακολούθουσαν με τις παλάμες πάνω στα ξίφη τους. Και πολύ καλά έκαναν. Μέσα σε λιγότερο από ένα δευτερόλεπτο αυτή ήταν ικανή να φέρει τα χέρια της πάνω από το κεφάλι του πρίγκιπα και να αρχίσει να τον στραγγαλίζει με τις αλυσίδες της. Ίσως να άξιζε να το επιχειρήσει, απλά για να δει τα μούτρα του Κέολ. Όμως ο πρίγκιπας συνέχιζε την επιθεώρηση σαν να μην είχε καμία συναίσθηση πόσο επικίνδυνα κοντά της στεκόταν. Ενδεχομένως η Σελέινα θα έπρεπε να αισθάνεται προσβεβλημένη.

«Απ' ό,τι βλέπω», σχολίασε εκείνος, «υπάρχουν τρεις μεγάλες ουλές... μπορεί και ορισμένες μικρότερες. Η κατάσταση δεν είναι τόσο άθλια όσο περίμενα, όμως... εντάξει, τα φουστάνια μπορούν να τις καλύψουν, φαντάζομαι».

«Φουστάνια;» Στεκόταν τόσο κοντά της, που η Σελέινα μπορούσε να διακρίνει τα φίνα νήματα με τα οποία ήταν κεντημένο το σακάκι του, και να μυρίσει όχι κάποιο άρωμα, αλλά άλογα και σίδηρο.

Ο Ντόριαν χαμογέλασε πλατιά. «Τι εκπληκτικά μάτια που έχεις! Και πόσο θυμωμένη είσαι!»

Έτσι όπως ο διάδοχος της Άνταρλιν, ο γιος του ανθρώπου που την είχε καταδικάσει σε αργό, βασανιστικό θάνατο, πλησίαζε σε απόσταση που θα της επέτρεπε να τον στραγγαλίσει, ο αυτοέλεγχός της διατηρούνταν οριακά... ισορροπούσε στο χείλος του γκρεμού.

«Απαιτώ να μάθω», έκανε να πει, όμως ο λοχαγός της Βασιλικής Φρουράς την τράβηξε από τον πρίγκιπα με τόση δύναμη, που θα μπορούσε να της τσακίσει την πλάτη. «Δε θα τον σκότωνα, βρε βλάκα!»

«Πρόσεχε τα λόγια σου, μη σε πετάξω πάλι στα ορυχεία», είπε ο καστανομάτης λοχαγός.

«Μπα, δε νομίζω πως θα έκανες κάτι τέτοιο».

«Και γιατί δεν το νομίζεις;» απάντησε ο Κέολ.

Ο Ντόριαν επέστρεψε δρασκελίζοντας στον θρόνο του και κάθισε, ενώ τα ζαφειρένια μάτια του φωτίζονταν.

Η Σελείνα κοίταξε τους δυο άντρες, διαδοχικά, και ίσιωσε τους ώμους της. «Γιατί κάτι θέλετε από μένα, και το θέλετε τόσο πολύ, που κουβαληθήκατε εδώ πέρα αυτοπροσώπως. Δεν είμαι ηλίθια, αν και αποδείχτηκα αρκετά ανόητη ώστε να σας αφήσω να με πιάσετε, αλλά το βλέπω πως κάτι σκαρώνετε εδώ πέρα. Αλλιώς, ποιος ο λόγος να ξεσηκωθείτε από την πρωτεύουσα και να κάνετε τόσο δρόμο; Τόση ώρα με δοκιμάζατε να δείτε αν είμαι σωματικά και πνευματικά υγιής. Λοιπόν, ξέρω πως έχω ακόμη τα λογικά μου και δεν έχω γονατίσει, άσχετα από το τι θα μπορούσε να σκεφτεί κανείς έπειτα από εκείνο το περιστατικό στο τείχος. Οπότε, απαιτώ να μάθω για ποιον λόγο βρίσκεστε εδώ και τι σχέδια έχετε για μένα, αν δεν είναι να με στείλετε στο ικρίωμα».

Οι δυο άντρες κοιτάχτηκαν. Ο Ντόριαν έπλεξε τα δάχτυλά του. «Έχω να σου κάνω μια πρόταση».

Το στήθος της σφίχτηκε. Ποτέ, ούτε στα πιο τολμηρά όνειρά της, δεν είχε φανταστεί πως θα της δινόταν η ευκαιρία να μιλήσει με τον Ντόριαν Χάβιλγιαρντ. Θα μπορούσε πανεύκολα να τον σκοτώσει, να ξεριζώσει εκείνο το αυτάρεσκο χαμόγελο από το πρόσωπό του... Θα μπορούσε να τσακίσει τον βασιλιά έτσι όπως την τσάκισε κάποτε κι εκείνος...

Όμως ίσως η πρόταση που είχε να της κάνει να οδηγούσε στην απόδραση. Εφόσον έβγαινε από εκείνα τα τείχη, θα μπορούσε να τα καταφέρει να το βάλει στα πόδια και να χαθεί στα βουνά, να ζησει απομονωμένη, στα σκούρα δάση της ερημιάς, με ένα στρώμα από πευκοβελόνες και τα αστέρια για σκέπασμα. Θα μπορούσε να τα καταφέρει. Απλώς έπρεπε να αφήσει πίσω της το τείχος. Είχε φτάσει τόσο κοντά την προηγούμενη φορά...

«Ακούω», ήταν το μόνο που είπε.

ΘΑΝΑΣΙΜΗ. ΠΙΣΤΗ. ΘΡΥΛΙΚΗ.

Σε έναν τόπο δίχως μαγεία, μια ασασίνος καλείται να παρουσιαστεί στο κάστρο. Δεν τρέφει την παραμικρή συμπάθεια απέναντι στον μοχθηρό βασιλιά, ο οποίος κυβερνά από τον γυάλινο θρόνο του, όμως δεν έχει έρθει ως εδώ για να τον σκοτώσει. Έχει έρθει για να κερδίσει την ελευθερία της. Αν κατορθώσει να νικήσει είκοσι τρεις φονιάδες, κλέφτες και πολεμιστές, όλοι τους αντίπαλοι στον ίδιο διαγωνισμό, η ασασίνος θα αποφυλακιστεί προκειμένου να υπηρετήσει ως Υπέρμαχος του βασιλιά.

Το όνομά της είναι Σελείνα Σαρντόθιεν.

Ο διάδοχος του θρόνου θα την προκαλέσει. Ο λοχαγός της φρουράς θα την προστατέψει. Και μια πριγκίπισσα, από χώρα μακρινή, θα γίνει φίλη της. Όμως κάτι σάπιο φωλιάζει στο κάστρο, κάτι που έχει διαθέσεις φονικές. Από τη στιγμή που οι αντίπαλοί της αρχίζουν να πεθαίνουν υπό μυστηριώδεις συνθήκες, ο ένας μετά τον άλλον, ο αγώνας της Σελείνα για την ελευθερία μετατρέπεται σε μάχη για την επιβίωση και, παράλληλα, απεγνωσμένη προσπάθεια να ξεριζώσει αυτό το κακό προτού φέρει τον όλεθρο στον κόσμο.

Συναρπαστικός και δυναμικός, ο *Γυάλινος Θρόνος* είναι το πρώτο βιβλίο της ομότιτλης σειράς, που σημείωσε διεθνή επιτυχία και καθήλωσε τους αναγνώστες σε ολόκληρο τον κόσμο.

ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΑΠΟ 25 ΕΚΑΤ. ΑΝΤΙΤΥΠΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ

ΕΧΕΙ ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΕΙ ΣΕ 38 ΓΛΩΣΣΕΣ

Από 14 ετών

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**
p s y c h o g i o s . g r

ΚΩΔ. ΜΗΧ. ΣΗΣ.: 27931